

sig efter den, er det ikke noget lidenskabeligt Ønske fra min Side.

Holstein: Jeg takker den højtærede Minister for hans Besvarelse af mine Spørgsmaal, der fuldt ud har bragt Klarhed over de Punkter, jeg var i Tvivl om. Jeg vil blot gerne rette den Forespørgsel til Ministeren, om det virkelig er hans Mening, at vi med Hensyn til den smitsomme Kastning gaar fuldstændig bort fra den Reform, vi indførte paa dette Omraade i 1920, saaledes at denne Sygdom fremtidig skal være et fuldstændig privat Anliggende, ligesom den var det i gamle Dage. Er det Ministerens Mening, at der slet ikke fra Statens Side skal træffes nogen som helst Foranstaltning til Bekæmpelse af den smitsomme Kastning? Den højtærede Minister omtalte, jeg husker ikke, om det var ved første Behandling eller i Forelæggelsestalen, at der fra Andelssvineslagterierne var kommet en Henstilling gaaende ud paa, at de vilde købe Gaard til Forsøgsstation til Svinesygdomme, og antydede da, at man kunde slaa Veterinærundersøgelser med Hensyn til smitsom Kastning sammen med Undersøgelser vedrørende Svinesygdomme. Jeg vil gerne have at vide, om den højtærede Minister har nogen Plan under Overvejelse i Retning af fra det offentlige Side at søge at komme den smitsomme Kastning til Livs, eller om alt, hvad der hidtil har været gjort her fra det offentlige Side, skal være strøget og det hele være et Privat-anliggende som før.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Ligesom det ærede Medlem Hr. Pürschel tager jeg heller ikke lidenskabeligt paa det foreliggende Spørgsmaal. Jeg kan meget godt tiltræde en anden Affattelse, saaledes at Principperne blev angivet og det saa i øvrigt blev overladt til Landbrugsministeren at udfylde med de Tal, der skulde være gældende. Men det skal nok vise sig, at hvis man vilde skrive Bestemmelsen saaledes, at Principperne var angivet, blev selve Paragraffen ikke kortere, og den blev sikkert ikke lettere at forstaa. Her er Tallene sat ind, saaledes som vi er enedes i Udvalget om at anse dem for passende i Øjeblikket, men man er klar over, at det er meget muligt, at de ikke passer og ikke er rimelige for Dyrlægerne og dem, der skal betale, om to—tre Aar; altsaa, Tallene kan ændres om nogle faa Aar. Det er jo muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at Tallene netop ikke skulde staa der, naar Landbrugsministeren kan ændre dem, og at man rent almindeligt maatte kunne angive,

hvilke Principper der skal følges. Men jeg tror, det er lettere forstaaeligt, naar det er skrevet paa denne Maade; saa kan enhver se, hvad der gælder, indtil Landbrugsministeriet skønner, at nu maa der sættes andre Tal ind. Spørgsmaalet tror jeg ikke er af afgørende Betydning, og er det en fejl Affattelse, der her foreligger, er jeg tilbøjelig til at tro — uden at jeg dog i Øjeblikket kan nævne Eksempler —, at der findes Fortilfælde af en lignende Affattelse af Lovparagraffer, hvor man indsætter som en Ventil, at Ministeren skal have en vis Bemyndigelse til at ændre, hvis det skønnes nødvendigt.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg sige, at de Foranstaltninger, der fastsættes i Lovforslaget her, efter min Opfattelse er af grumme ringe Betydning, hvad da ogsaa Resultaterne viser, hvis man overhovedet kan sige, at de viser noget efter de Aar, der er forløbet, siden Bestemmelserne første Gang blev vedtaget. Det er min Opfattelse, at Veterinærvidenskaben har saa usikre Midler til at konstatere denne Sygdom og navnlig saa fuldkommen usikre Midler til at bekæmpe den, at det er meget lidt, der fra det offentlige Side kan udrettes i saa Henseende. Den enkelte Landmand har et Middel, hvis han ønsker at gardere sig mod smitsom Kastning, og det er at holde sin Besætning isoleret og vedligeholde den ved Selvtillæg; saa snart han forlader det Middel, maa han være klar over, at der er en stor Risiko. Jeg tror ikke, at det offentlige opnaar noget som helst ved at agere Barnepigge for ham ved en Masse Lovbestemmelser paa nuværende Tidspunkt. Derimod pegede det ærede Medlem paa noget, som jeg anser for det vigtigste i denne Sag, og det er, at Veterinærvidenskaben selv gaar i Gang med at undersøge Sygdommen, og hvilke Midler der kan findes til at bekæmpe den. Det er der, Fremstødet skal ske. Der kan maaske gaa i Aar eller 10 Aar — det ved ingen —, før man faar disse Midler i Hænde, men naar det er sket, kan vi med større Resultat drøfte Foranstaltninger fra det offentlige Side mod Sygdommen. Det er en stor Fejl ved den veterinære Lovgivning, at man træffer store og undertiden meget bekestelige Foranstaltninger, uden at man i Forvejen videnskabeligt har fastslaaet, at de er til Nytte. Man vil paa Finanslovsforslaget, naar det kommer til tredje Behandling, se en stærk Forøgelse af Udgifterne ved Mund- og Klovesygens Bekæmpelse, og jeg er tilbøjelig til at tro, at mange af disse Millioner kunde have været sparet, uden at det havde medført videre Udbredelse af